

maal ligger fjernere, og jeg har ogsaa kun tilladt mig at fremsætte min Mening derom, da jeg har Ordet, efter som dette Spørgsmaal tidligere er berørt. Hvad nu angaaer den foreliggende Sag, da er den vistnok af det Slags, at man paa en Maade kan sige, at begge Parter have Ret eller kunne have Ret, thi det er jo vel uomtvisteligt, at der ikke fra Statens Standpunkt i Reglen bør være Tale om at foretage Forandringer ved Lønninger, der ere indrømmede efter Oversigt af et langt Tidsrum, og man kan vel sige for bestandigt; Staten har jo, ved at fastsætte Lønningerne, beregnet dem for et langt Aaremaal og for hvad der kunde behøves i Bekommandes Levetid til deres egen eller deres Familjes Underhold. Jeg troer derfor ogsaa, at det kun er en virkelig tvingende Nød, der maa bringe Staten bort herfra, men en saadan troer jeg ogsaa maa indrømmes at være tilstede. Jeg vil ikke opholde mig ved en Undersøgelse af, om den er tilstede i samme Grad som i 1847 eller ikke; jeg troer med den ærede Finantsminister, at den ikke er tilstede i saa stærk en Grad, naar man tager Hensyn til Stillingen for Dieblirket; men der er ligefuldt dog aabenbart en Dyrtid, en Nød forhaanden, og den kan maaskee blive meget truende for de Familier, der sidde i smaa Villkaar, paa Grund af de lave Lønninger, som Staten har givet dem. Derfor troer jeg ogsaa, at den Beregning, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) anstillede for det stigende Forbrug, maa føre os til Overbeviisningen om, at der maa gjøres Noget fra Statens Side, men at der paa den anden Side er Tilfælde, hvori der fra Statens Side ikke behøves at gjøres Noget. Den ærede Rigsdagsmand nævnte nemlig en Sum, jeg troer omtrent 30 Abd., hvortil de forøgede Udgifter vilde beløbe sig, naar man saae hen til de absolute Livsfornødenheder for hvert enkelt Individ; men dette mener jeg er en Gjenstand, der for det enkelte Individ ikke er saa betydelig, at Staten her behøver at komme ham til Hjælp. Naar Talen herimod er om en Familie, der, som den ærede Finantsminister alt bemærkede, i Gjennemsnit regnes at bestaae af fem Individier, vil det jo allerede for alle

Familiens Medlemmer være en meget stor Sum, selv om man blot holder den Beregning, som Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgfreds opstillede, for Die. Resultatet heraf, mener jeg, er dette, at en virkelig Nød kan siges at være tilstede, hvor Embedsmanden er Familiefader. (Tscherning: Som Embedsmand er Ingen Familiefader.) Man kan dog ikke abstrahere fra, at det factist er saa, og det er jo ogsaa erkendt ved Statens Forpligtelse at sørge for Embedsmandens Efterladte, hvorved man altsaa ogsaa statuerer, at Staten ikke kan afsee fra, at Embedsmanden i Reglen er, jeg vil endog tilføie, bør være Familiefader, og at Staten altsaa bør see hen til, hvad han behøver som saadan. Men her synes jeg, er ogsaa Grændsen angiven; thi den Embedsmand, som ikke er i en saadan Stilling, der altsaa kun, paa Undtagelser nær, — og dem kan man ikke see hen til — har for sig selv at sørge, er ikke i den Nød, at Staten behøver at træde til med et Dyrtidsstillæg. Jeg troer derfor, at, ligesom der maaskee kan være Grund til at sætte Forhøielsen større for de Embedsmand, der ere Familiefædre, saaledes er der slet ingen Nødvendighed for Staten til at komme dem til Hjælp, der ere ugifte eller ikke ere Familiefædre. Der kan vel maaskee ogsaa med Hensyn til dem blive Tale om Forhøielse i Lønnen, men det maatte da være, naar der virkelig var Tale om Forandring i Lønningsforholdene i Almindelighed, men det er der for Dieblirket ikke. Nogen bitterlig temporair Nød kan man imidlertid ikke sige, der kan fremkomme for dem, der kun staae som enkelte Individier, og deri troer jeg altsaa, at Forslaget laborerer af en Feil, der muligviis, hvis min Mening skal finde Indgang, senere kunde blive rettet.

Tscherning: Der er blevet kastet en Besragtning ind i denne Forhandling, der er ganske sidsærdnet, og jeg skal ogsaa kun nævne et Par Ord i den Anledning, det er vort Beskæftningssystem. Der er blevet yttret den Formening, at Endeel af dem, der virkede for Indkomsskatten, haabede, at Hartkornsskatten derved skulde blive formindsket, men det troer jeg er en Feiltagelse. Man har vist fra alle Sider — idetmindste har jeg ikke hørt anden